

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 268 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή [Redacted] Πρωτοδίκη, που όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Κατερίνης Πρόεδρος Πρωτοδικών και την Γραμματέα [Redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του τη 10η Απριλίου 2025 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.» με έδρα την Αθήνα, Στουρνάρη 35, όπως νομίμως εκπροσωπείται και 2) Της εδρεύουσας στον Δήμο Φιλοθέης – Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθμός 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νομίμως εκπροσωπείται, οι οποίοι παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου τους δικηγόρου [Redacted] μέλους της δικηγορικής εταιρείας με την επωνυμία [Redacted] που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και προσκόμισε το με αριθμό Β463292/09-04-2025 Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών και Ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: [Redacted] κατοίκου [Redacted] ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου με την επωνυμία [Redacted] που βρίσκεται στη [Redacted] ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου [Redacted] που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και προσκόμισε τα με αριθμούς Γ22508/16-04-2025

και Γ25034/28-05-2025 Γραμμάτια Προκαταβολής Εισφορών και Ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Λάρισας.

Οι ενάγοντες κατέθεσαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου τη 10η-05-2024 την από 10-05-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 720/175/2024 αγωγή τους, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 21ης-11-2024 και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 6, όταν και αναβλήθηκε με αίτημα του εναγομένου για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε εκ νέου στο πινάκιο, οπότε και συζητήθηκε.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

(Ι). Ο Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά την τελευταία τροποποίησή του με τον Ν. 4481/2017, ΦΕΚ Α' 100/20-07-2017 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα, που ερμηνεύουν ή εκτελούν, με οποιοδήποτε τρόπο, έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 3 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο (ΜονΕφΑΘ 4408/2021, ΜονΕφΘεσ 350/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1, 3 και 5 του Ν. 2121/1993

ορίζει ειδικότερα τα εξής: «1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. 2.....3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4... 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά, εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδαφ. β' και γ', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 διαπλάσσεται ως σχετικό, ενοχικής φύσεως (δικαίωμα «ανταποδόσεως» ή «οικονομικής κατά κύριο λόγο φύσεως»). Παρέπεται ότι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και οι παραγωγοί φωνογραφημάτων δε δύνανται να αξιώσουν την παράλειψη της παρουσίασης στο κοινό νομίμως εγγεγραμμένου υλικού φορέα ήχου, αλλά μόνο την καταβολή εύλογης αμοιβής (βλ. ΜονΠρωτΠατρ 11/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 22 παρ. 6 του Ν. 4481/2017 περί «Πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων», ο οποίος συμπληρώνει τον βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα νόμο 2121/1993 και ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/Ε.Ε. του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουάριου για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L84/72 20-03-2014) «Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη

λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης, είτε του χρήστη, είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει», ενώ στην παράγραφο 7 του ως άνω άρθρου του ίδιου νόμου «Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 6». Η παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, αντιβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη, λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή. Σύμφωνα δε με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρο 614 ΚΠολΔ). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητώς προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από τον νόμο 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού δε της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών

(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με τον ν. 4481/2017. Πλέον, κατά το εδαφ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Πολυμελών Πρωτοδικείων (ΜονΕφΠειρ 351/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΘεσ 350/2021, ΜονΕφΑΘ 4408/2021 ό.π.). Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου δε ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθ. 49 παρ.1 και 5 ν.2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον του αιτούντος/ενάγοντος. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρο 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση/αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (άρθρο 216 ΚΠολΔ, ΜονΕφΠειρ 351/2021 ό.π.). Η κατ' άρθρο 22 παρ. 7 και 6 εδ. τελ. ν.

4481/2017 προσφυγή στο Μονομελές Πρωτοδικείο ενδέχεται να αφορά και σε χρονικό διάστημα προγενέστερο της άσκησης των οικείων ένδικων βοηθημάτων, δεδομένου ότι για τη νομική βασιμότητά τους δεν απαιτείται - σε αντίθεση με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 22 παρ. 6 εδ. α' ν. 4481/2017 - η μη έναρξη της χρήσης των «αντικειμένων προστασίας» (βλ. ΜονΠρωτΠατρ 11/2020 ό.π.). Τέλος, στη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 εδ. β' και γ' και 2 του ν. 4481/2017 προβλέπεται ότι στην περίπτωση που οργανισμός συλλογικής διαχείρισης με άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, όπως στην περίπτωση της εύλογης αμοιβής κατ' άρθρο 49 του ν. 2121/1993, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους, δύναται δε να ασκεί στο δικό του όνομα, δικαστικά ή εξώδικα, τις σχετικές αξιώσεις εύλογης αμοιβής, για τη δικαστική προστασία των οποίων αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Έτσι, θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών (ΜονΕφΘεσ 350/2021, ΜονΕφΑΘ 4408/2021 ό.π.).

(II). Για τον προσδιορισμό του ύψους της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 καθιερώνονται περισσότερα συστήματα, τα οποία ισχύουν παράλληλα. Ειδικότερα: α) καταρχήν καθορίζεται μονομερώς από τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης (ή τον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης) με την κατάρτιση αμοιβολογίου, κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή του οποίου οι οργανισμοί οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις (βλ. άρθρο 23 παρ. 1 ν. 4481/2017). Η αξιούμενη αμοιβή πρέπει να είναι «εύλογη» (βλ. για την έννοια του όρου την Αιτιολογική Έκθεση ν. 4481/2017) σε σχέση, μεταξύ άλλων, με την οικονομική αξία της χρήσης των δικαιωμάτων στο εμπόριο, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και η έκταση της χρήσης των «αντικειμένων προστασίας», καθώς και σε σχέση με την οικονομική αξία των υπηρεσιών που παρέχει ο οργανισμός

συλλογικής διαχείρισης στον χρήστη (βλ. άρθρο 23 παρ. 2 ν. 4481/2017). Μάλιστα, δεδομένου ότι εκ των πραγμάτων αποτελούν τη βάση εκκίνησης για περαιτέρω διαπραγμάτευση με τους χρήστες, οι οργανισμοί οφείλουν να δημοσιοποιούν τα αμοιβολόγια κατ' άρθρο 56 παρ. 3 ν. 2121/1993 και ήδη κατ' άρθρα 23 παρ. 2, 28 παρ. 1 περ. γ' ν. 4481/2017, ώστε να τηρείται η διαφάνεια και να εξασφαλίζεται η ίση μεταχείριση όλων των χρηστών της ίδιας κατηγορίας, β) Επακολουθεί ο συμβατικός καθορισμός ύστερα από διαπραγματεύσεις (βλ. άρθρο 49 παρ. 1 εδ. τελ. ν. 2121/1993), είτε με τους χρήστες μεμονωμένα (βλ. άρθρο 6 παρ. 1 στ. α' και β' ν. 4481/2017), είτε με αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών (βλ. άρθρο 23 παρ. 3 ν. 4481/2017), και γ) τέλος, εάν η ελεύθερη διαπραγμάτευση αποτύχει, παρέχεται η δυνατότητα είτε υπαγωγής της διαφοράς στη διαιτησία υπό τους όρους των διατάξεων του άρθρου 23 παρ. 4 και 5 ν. 4481/2017 (οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να συμφωνήσουν εγγράφως τον διαιτητικό καθορισμό της αμοιβής και πριν ακόμα ανακύψει διαφωνία), είτε - εάν ελλείπει τέτοια ρήτρα - της προσφυγής στο αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο για προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 22 παρ. 6 εδ. τελ. και 7 ν. 4481/2017 (βλ. για τα ανωτέρω ΜονΠρωΠατρ 11/2020 ό.π.). Εξάλλου, η καταβλητέα εύλογη αμοιβή δεν ταυτίζεται με την περιλαμβανόμενη στο δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, διότι σε μία τέτοια περίπτωση ο προσδιορισμός του ύψους της θα είχε ανατεθεί στην απόλυτη κρίση του δανειστή (βλ. ΜονΠρωΠατρ 11/2020 ό.π., ΜονΠρωΠατρ 8519/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ και τις εκεί περαιτέρω παραπομπές). Το δικαστήριο θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής και, μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής όπου βρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (τουριστικός ή επαγγελματικός), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και οι ιδιωτικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με προστατευμένα έργα, ο βαθμός της τηλεθέασης

αυτών, σε συνδυασμό με τις συμβατικώς καθοριζόμενες τιμές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων για παρόμοιες περιπτώσεις, ήτοι το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης, από τους πελάτες τους, έργων προστατευόμενων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσης (ΜονΕφΠειρ 146/2021, ΜονΕφΠατρ 477/2021, ΜονΠρωτΩαν 154/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

(ΙΙΙ). Το άρθρο 3 παρ. 1 και 2 ν. 2121/1993, όπως η παρ. 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 παρ. 1 ν. 3057/2002, ορίζει τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ... στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους, ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης. ... 2. Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Έχει ήδη κριθεί (βλ. την από 07-12-2006 απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση C-306/05 Espana (....) κατά, καθώς και την από 18-3-2010 διάταξη του στην υπόθεση C-136/09 Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων κατάΑνώνυμης Ξενοδοχειακής και Τουριστικής Εταιρείας) ότι η διανομή ραδιοτηλεοπτικού σήματος εντός των δωματίων ξενοδοχείου, μέσω συσκευών τηλεόρασης που έχει τοποθετήσει ο έχων την εκμετάλλευσή του, συνιστά παρουσίαση στο κοινό. Τούτο δε διότι: α) ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχείου προβαίνει σε «πράξη παρουσίασης», καθώς μεταδίδει εκουσίως (με πλήρη επίγνωση) στους πελάτες του προστατευόμενα έργα παρέχοντας επί τούτω σήμα μέσω

(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

τηλεοπτικών δεκτών, τους οποίους έχει εγκαταστήσει στην ξενοδοχειακή μονάδα. Πρόκειται για δευτερεύουσα ανεξάρτητη πράξη παρουσίασης, η οποία διενεργείται από οργανισμό διαφορετικό εκείνου της αρχικής μετάδοσης. Η ανωτέρω παρέμβαση δε συνιστά απλώς και μόνο τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψης της αρχικής εκπομπής εντός της ζώνης κάλυψής της, αλλά μια πράξη χωρίς την οποία οι συγκεκριμένοι πελάτες, ευρισκόμενοι εντός της ζώνης αυτής, δε θα μπορούσαν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο, ήτοι ότι με την προαναφερόμενη πράξη παρουσίασης καθίσταται τεχνικά δυνατή η πρόσβαση του κοινού στα μεταδιδόμενα έργα, δεν μπορεί να θεωρηθεί η παροχή των συσκευών τηλεόρασης στα δωμάτια ξενοδοχείου ως «παροχή απλώς των υλικών μέσων» κατά την έννοια της εικοστής έβδομης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας. Σημειωτέον ότι ουδεμία επιρροή ασκεί η ακολουθούμενη τεχνική μέθοδος για την μετάδοση του σήματος, β) Η παρουσίαση απευθύνεται σε «κοινό», καθώς οι πελάτες ξενοδοχειακής μονάδας αφενός συνιστούν ένα απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, στο μέτρο που η πρόσβασή τους στις υπηρεσίες της εν λόγω μονάδας αποτελεί, καταρχήν, απόρροια προσωπικής επιλογής εκάστου εξ αυτών, περιορίζεται δε μόνον από την ικανότητα υποδοχής της οικείας μονάδας, αφετέρου αποτελούν έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων, αφού συνήθως εναλλάσσονται ταχέως. Περαιτέρω, αποτελούν ένα «νέο» κοινό, επειδή δε θα μπορούσαν, καταρχήν, να απολαύσουν τα προβαλλόμενα έργα χωρίς την ως άνω στοχευμένη «πράξη παρουσίασης», αλλά και επειδή δεν εντάσσονται στο κοινό, το οποίο είχε υπόψη του ο δημιουργός, όταν επέτρεψε τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, και το οποίο συγκροτούν οι άμεσοι μόνο χρήστες, ήτοι οι κάτοχοι τηλεοπτικών δεκτών που λαμβάνουν τις εκπομπές μεμονωμένως ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Άλλωστε, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι οι πελάτες δεν απέκτησαν πράγματι πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα, διότι δεν έθεσαν σε λειτουργία την τηλεοπτική συσκευή του δωματίου τους. Ομοίως, δεν κωλύει την κατάφαση της παρουσίασης σε «κοινό» ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, γ) Η παρουσίαση στο κοινό έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα, καθώς οι πελάτες ξενοδοχειακής μονάδας συνιστούν το κοινό στο οποίο απευθύνεται ειδικώς η παρουσίαση και το οποίο αποδέχεται την παρουσίαση αυτή, η δε πράξη, στην οποία προβαίνει ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας με σκοπό να παράσχει στους πελάτες της πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο, συνιστά

παροχή πρόσθετης υπηρεσίας που επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου και, επομένως, την τιμή των δωματίων, ενώ ενδέχεται να προσελκύσει επιπλέον πελάτες που ενδιαφέρονται για αυτήν (βλ. για τα ανωτέρω ΜονΠρωτΑΘ 8519/2018, ΜονΠρωτΑΘ 7519/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ και την εκεί περαιτέρω νομολογιακή τεκμηρίωση).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τους Ν. 2121/1993 και 4481/2017, σύμφωνα με τις αναφερόμενες πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων, αποτελώντας ο μὲν πρώτος οργανισμό συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος των Ελλήνων ηθοποιών, ο δε δεύτερος ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης που έχει συσταθεί από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που εκπροσωπούν τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, τους τραγουδιστές - ερμηνευτές και τους μουσικούς και στους οποίους έχει ανατεθεί κατ' αποκλειστικότητα, μεταξύ άλλων, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός του ύψους, η είσπραξη και η τυχόν δικαστική διεκδίκηση της προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής, όπως τα μέλη όλων των αντίστοιχων οργανισμών παρατίθενται αναλυτικώς στην αγωγή. Ότι επίσης, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των ανωτέρω δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται στην είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (ηθοποιοί, παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, τραγουδιστές- ερμηνευτές και μουσικοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων. Ότι, υπό την ιδιότητά τους αυτή, λόγω αδυναμίας προσδιορισμού της βάσης υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής, έχουν καταρτίσει αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε νομότυπα στο κοινό, για τον υπολογισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες- ξενοδόχους αμοιβής. Ότι ο εναγόμενος διατηρεί ξενοδοχείο στον Πλαταμώνα Πιερίας με 30 δωμάτια, που ανήκει στην κατηγορία των τριών αστέρων και λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια εκάστου έτους και σε κάθε δωμάτιο αυτού υπάρχουν εγκατεστημένες τηλεοράσεις ή/και ραδιόφωνα, διά των οποίων ψυχαγωγεί την πελατεία του, με κάθε ραδιοτηλεοπτικό πρόγραμμα που μεταδίδεται στην ελληνική επικράτεια, των κρατικών και των ιδιωτικών σταθμών, δίνοντας τη δυνατότητα της ελεύθερης

(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

πρόσβασης στην πελατεία του, σε όλα τα έργα, με τις ερμηνείες και παραγωγές των δικαιούχων μελών των εναγόντων, κατά το χρονικό διάστημα της λειτουργίας της επιχείρησής του, κατά τα έτη 2011 έως 2023, όπως δειγματοληπτικώς αναφέρονται ορισμένα από τα έργα (ταινίες ή τραγούδια) που μεταδόθηκαν. Ακόμη, ότι, ενώ μεταξύ του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος (Ξ.Ε.Ε.) και αυτών (εναγόντων) καταρτίστηκε «συμφωνία- μνημόνιο», για την εξωδικαστική επίλυση του ζητήματος και την καταβολή των ευλογών αμοιβών, ο εναγόμενος ουδέποτε υπέβαλε δήλωση προσχώρησης στη συμφωνία αυτή, ενώ συγχρόνως αρνείται να καταβάλει τα οφειλόμενα, βάσει του ως άνω αμοιβολογίου, ποσά, για όλα τα έτη από το 2011 έως και το 2023, τα οποία ανέρχονται το ποσό των 1.095,00 ευρώ κατ' έτος, πλέον του αναλογούντος σε αυτό Φ.Π.Α., όπως υπολογίζεται με βάση την τιμή σε ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (ήτοι 0,10 ευρώ X 365 ημέρες X 30 δωμάτια) και συνολικά το ποσό των 14.235,00 ευρώ, πλέον αναλογούντος σε αυτό Φ.Π.Α. με επιμερισμό του ποσού αυτού κατά 50% στα μέλη του πρώτου των εναγόντων (ηθοποιούς) και κατά 50% στα μέλη του δεύτερου (παραγωγούς, τραγουδιστές- ερμηνευτές και μουσικούς). Ότι κατέθεσαν την προβλεπόμενη εκ του νόμου αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και ειδικότερα τη με αριθμό 309/119/2020 Αίτηση Ασφαλιστικών Μέτρων ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης, όπως ορίζεται στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, για τον προσωρινό καθορισμό της ευλόγου αμοιβής και επί της ως άνω αίτησης εκδόθηκε η με αριθμό 349/2020 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης. Ότι επικουρικώς ο εναγόμενος οφείλει να τους καταβάλει το ως άνω ποσό των 14.235,00 ευρώ σύμφωνα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, δοθέντος ότι πλούτισε αδικαιολογήτως σε βάρος της περιουσίας τους και ο πλουτισμός αυτός σώζεται στην περιουσία του. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητούν να γίνει δεκτή η υπό κρίση αγωγή τους, να καθορισθεί οριστικώς το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής τους για την εν λόγω εκμετάλλευση από τον εναγόμενο του ρεπερτορίου τους, όπως ακριβώς περιγράφεται στο ιστορικό της υπό κρίση αγωγής, δηλαδή την ελεύθερη δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης της πελατείας του, μέσω δεκτών τηλεόρασης ή/και ραδιοφώνου που έχει εγκαταστήσει σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου του, σε όλα τα μεταδιδόμενα έργα και προγράμματα από όλους τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια σε 24ωρη βάση, δηλαδή όλων των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων που μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια ασυρμάτως και κυρίως των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών

(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

αυτήν όλα τα, κατά το άρθρο 216 ΚΠολΔ, αναγκαία στοιχεία που πληρούν το πραγματικό των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου, καθόσον για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής, σύμφωνα με την προηγηθείσα υπό στοιχείο (Ι). νομική σκέψη, όσον αφορά στην ενεργητική νομιμοποίηση των εναγόντων οργανισμών αρκεί η αναφορά στο δικόγραφο αυτής ότι οι ενάγοντες, έχοντας συσταθεί νομίμως, αποτελούν τους μοναδικούς και αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας του συγγενικού δικαιώματος των κατηγοριών δικαιούχων που εκπροσωπούν. Επιπλέον, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός του εναγομένου, όπως αυτός εκτιμάται από το Δικαστήριο, περί απαραδέκτου της αγωγής (ο εναγόμενος εσφαλμένως αναφέρεται σε καταχρηστική άσκηση της αγωγής), με την επίκληση ότι δεν τηρήθηκε το επιβαλλόμενο από τον νόμο στάδιο της εξωδικαστικής διαπραγμάτευσης, επειδή, σύμφωνα ομοίως με όσα αναφέρονται στην ίδια υπό στοιχείο (Ι). νομική σκέψη, δε νοείται η ύπαρξη διαπραγμάτευσης για χρήση για την οποία δεν απαιτείται άδεια, όπως εν προκειμένω, δεδομένου ότι η υπό κρίση αγωγή αφορά σε εύλογη αμοιβή για τη χρήση των δικαιωμάτων του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 (μη απόλυτα συγγενικά δικαιώματα), για τη χρήση των οποίων δεν απαιτείται άδεια σύμφωνα με την παρ. 7 του άρθρου 22 του Ν. 4481/2017 από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, αλλά αντίθετα ο χρήστης προβαίνει ελευθέρως (χωρίς προηγούμενη άδεια) σε νόμιμη χρήση, γνωρίζοντας ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, όπως οι ενάγοντες, θα αξιώσουν αμοιβή, το ποσό της οποίας είναι εκ των προτέρων δημοσιευμένο υποχρεωτικώς, η δε διαφωνία ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής, η οποία συντρέχει και όταν οι χρήστες ισχυρίζονται ότι δεν οφείλουν αμοιβή, δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, αλλά αφορά στο έννομο συμφέρον των εναγόντων. Για το παραδεκτό δε, της συζήτησής της, οι ενάγοντες προσκόμισαν με τις προτάσεις τους το από 10-04-2024 έγγραφο ενημέρωσής τους για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς (άρθρο 3 παρ. 2 Ν. 4640/2019), για την οποία τα μέρη έχουν εξουσία διάθεσης κατά το ουσιαστικό δίκαιο. Επιπλέον, η αγωγή είναι νόμιμη κατά την κύρια βάση της ως προς το ενοχικό δικαίωμα των δικαιούχων καταβολής εύλογης αμοιβής, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 32 παρ. 1, 46, 47, 49 του ν. 2121/1993, 1 έως 7, 11, 22 και 23 του ν. 4481/2017, 2 έως 5, 7, 10 και 12 του ν. 2054/1992 (κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών

ραδιοτηλεόρασης), 340, 345, 346 ΑΚ, 69 παρ. 1 περ. ε', 176, 189, 191 παρ. 2, 907 και 908 παρ. 1 περ. γ' ΚΠολΔ. Στο σημείο αυτό πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός του εναγομένου περί νόμου αβασίμου της αγωγής, με την επίκληση της από 16-02-2017 απόφασης του ΔΕΚ επί της υπόθεσης με στοιχεία C-641/15, με την οποία το ΔΕΚ, απαντώντας σε σχετικό προδικαστικό ερώτημα για την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 3 της οδηγίας 2006/115/EK, έχει αποφανθεί, ότι, μολονότι η παροχή σήματος μέσω συσκευών τηλεόρασης και ραδιοφώνου εγκατεστημένων στα δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παροχή πρόσθετης υπηρεσίας, η οποία επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου και, επομένως, την τιμή του δωματίου, εντούτοις, στο πλαίσιο της εξέτασης αν υφίσταται πράξη παρουσίασης στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK και του άρθρου 8 παρ. 2 της οδηγίας 2006/115/EK αντιστοίχως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η πρόσθετη αυτή παροχή παρέχεται σε μέρος όπου η είσοδος επιτρέπεται στο κοινό έναντι καταβολής αντιτίμου, κατά την έννοια του άρθρου 8 παρ. 2 της δεύτερης ως άνω οδηγίας. Και αυτό, επειδή η παραπάνω απόφαση του ΔΕΚ δεν αφορά στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων ερμηνευτές, αλλά αποκλειστικά και μόνο στους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, οι οποίοι στηρίζουν μάλιστα την απαίτησή τους σε άλλες διατάξεις της δεύτερης οδηγίας. Αντιθέτως, όσον αφορά στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων και ερμηνευτές, ισχύουν, σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτεθέντα υπό στοιχ. (III)., η από 07-12-2006 απόφαση του ΔΕΚ επί της υπόθεσης με στοιχεία C-306/2005 και η από 18-03-2010 διάταξη του ΔΕΚ επί της υπόθεσης με στοιχεία C-136/2009, σύμφωνα με τις οποίες η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/EK, και ότι ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων του συγκροτήματος αυτού δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου με το μέσο αυτό πράξη παρουσίασης στο κοινό κατά την έννοια της διάταξης αυτής (βλ. ΜονΠρωτΧαν 118/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μη νόμιμα όμως και συνεπώς απορριπτέα τυγχάνουν: α) το παρεπόμενο αίτημα περί καταβολής τόκων από την αρχή κάθε επόμενου έτους (1η Ιανουάριου) σε σχέση με το έτος που αφορά έκαστη αξίωση, καθώς δεν αναφέρεται στην αγωγή ότι έχει προηγηθεί όχληση του εναγομένου από τους ενάγοντες κατά τα ως άνω επιμέρους χρονικά διαστήματα για την καταβολή των αιτουμένων ποσών (βλ. ΜΕΦΙωαν 56/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ,

ΜΠρΑΘ 777/2018 ασφ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜπρΘεσσαλ 5653/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ενώ δεν αρκεί προς τούτο η γενική αναφορά στην αγωγή ότι οι ενάγοντες προέβησαν σε επανειλημμένες οχλήσεις προς τον εναγόμενο για την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αφού δεν προκύπτει ότι έλαβε χώρα ακριβής, ορισμένη και σαφής κατά το περιεχόμενό της προς τον εναγόμενο όχληση για εκπλήρωση της ως άνω υποχρέωσης, από την οποία να προκύπτει εκτός από τον χρόνο στον οποίο αναφέρεται, και το είδος αλλά και η ακριβής ποσότητα της παροχής (βλ. ΑΠ 431/2015 ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΙωαν 56/2022 ΝΟΜΟΣ), β) το αίτημα περί επιδίκασης τόκων, κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., καθώς το συνδεδεμένο με τον αναλογούντα Φ.Π.Α. μέρος της επιδικης αξίωσης μπορεί μεν να επιδιωχθεί δικαστικώς κατ' εφαρμογή του άρθρου 69 παρ. 1 περ. ε' ΚΠολΔ, στην περίπτωση όμως αυτή που η πληρωμή της αμοιβής πραγματοποιείται σε εκτέλεση δικαστικής απόφασης ο παραπάνω φόρος καθίσταται απαιτητός κατά τον χρόνο είσπραξης της αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωση (βλ. ΑΠ 535/2018 ΝΟΜΟΣ) και, επομένως, μόνο έκτοτε οφείλονται νόμιμοι τόκοι υπερημερίας επί του ποσού του αναλογούντος στην επιδικασθείσα εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α. και όχι πριν από την επέλευση του εν λόγω χρονικού σημείου, ήτοι του χρόνου εξόφλησης του επιδικαζόμενου ποσού και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης (βλ. ΜΕΦΙωαν 56/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΛαμ 58/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ο φόρος δε στην περίπτωση αυτή θα υπολογιστεί με βάση το ποσοστό που θα ισχύει κατά τον χρόνο της εξόφλησης (βλ. ΑΠ 535/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σημειώνεται, τέλος, ότι το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινώς εκτελεστής είναι νόμιμο μόνον όσον αφορά στο καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής, δεδομένου ότι μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις αποτελούν κατ' άρθρο 904 ΚΠολΔ εκτελεστό τίτλο. Επομένως, πρέπει η αγωγή, εφόσον κρίθηκε ορισμένη και κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αίτημα αυτής έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθμ. 738240687955 0519 0023 e-παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων και την από 19-11-2024 απόδειξη πληρωμής του από τα ΕΛΤΑ).

(IV). Κατά το άρθρο 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο

κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε, κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Τούτο συμβαίνει, ιδίως, όταν από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 2/2019). Απαιτείται, δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο από τη συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου, και μάλιστα ευλόγως η πεποίθηση, ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση που συνεπάγεται ιδιαιτέρως επαχθείς για τον υπόχρεο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, το ζήτημα δε αν οι συνέπειες που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν εις βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΑΠ 50/2020, ΑΠ 529/2017, ΑΠ 1346/2017, ΑΠ 42/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Ο εναγόμενος με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου του δικηγόρου στο ακροατήριο που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου αυτού καθώς και με τις προτάσεις του αρνείται τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν την αγωγή και ισχυρίζεται ότι δεν θα πρέπει η καταβαλλόμενη αποζημίωση για το ξενοδοχείο του να υπερβαίνει το ποσό των 1,5 ευρώ ανά δωμάτιο κατ' έτος. Περαιτέρω, με τη νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσα τη 17η-04-2025 προσθήκη-αντίκρουσή του, ισχυρίζεται ότι οι ενάγουσες ουδέποτε τον προσέγγισαν είτε εγγράφως είτε προφορικά και ότι ουδέποτε του απέστειλαν κάποιο εξώδικο έγγραφο ή μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, προκειμένου να του δηλώσουν την παρουσία τους, τα δικαιώματά τους, να του γνωστοποιήσουν το ρόλο τους και να του υποβάλουν τις οιοσδήποτε αξιώσεις τους, αλλά αντιθέτως επέλεξαν τη δικαστική διαμάχη αιφνιδιάζοντάς τον με την αποστολή της ένδικης αγωγής, η οποία για αυτόν

ήταν κεραυνός εν αιθρία και ότι η συμπεριφορά τους εκ των ανωτέρω αγγίζει τα όρια της καταχρηστικότητας και για αυτό πρέπει η ένδικη αγωγή να απορριφθεί ως καταχρηστικός ασκηθείσα. Ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίο ο εναγόμενος επιχειρεί να θεμελιώσει την ένσταση του άρθρου 281 ΑΚ, είναι αφενός μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτός, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται προηγουμένως στην υπό στοιχείο (IV). νομική σκέψη, καθόσον δεν στοιχειοθετείται υπέρβαση και μάλιστα πρόδηλη των τιθέμενων με τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ αξιολογικών ορίων της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, αφετέρου ο ως άνω ισχυρισμός, ομοίως στο μέτρο με το οποίο επιχειρείται να θεμελιωθεί η ένσταση του άρθρου 281 ΑΚ, προτείνεται *απαραδέκτως* με την προσθήκη- αντίκρουση, κατά παράβαση του άρθρου 591 παρ. 1 περ. στ' ΚΠολΔ, δοθέντος του γεγονότος ότι με την προσθήκη στις προτάσεις αξιολογούνται οι αποδείξεις και προτείνονται ισχυρισμοί μόνο προς αντίκρουση ισχυρισμών που προτάθηκαν κατά τη συζήτηση και η πρόταση ισχυρισμών με την προσθήκη προϋποθέτει ότι ο διάδικος τους είχε προτείνει στο ακροατήριο και είχαν καταχωρηθεί στα πρακτικά (ΑΠ 941/2009 ΝοΒ 2009, 2179, Μιχ. Μαργαρίτη- Α. Μαργαρίτη «Ερμηνεία Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας» τόμος ΙΙ, εκδ. 2018, σελ. 11 παρ. 7) και εν προκειμένω ο ως άνω ισχυρισμός του εναγομένου δεν αφορά στην αντίκρουση συγκεκριμένων ισχυρισμών που προτάθηκαν για πρώτη φορά με τις προτάσεις των εναγόντων, αλλά τείνει στην ανταπόδειξη των αγωγικών ισχυρισμών αυτών (εναγόντων). Τέλος, ζητεί να καταδικασθούν οι ενάγοντες στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα ανταπόδειξης, ο οποίος εξετάστηκε κατά δήλωσή του με πολιτικό όρκο (άρθρο 408 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ) και περιέχεται στα ταυτάριθμα πρακτικά της δημοσίας συνεδρίασής του (οι ενάγοντες δεν εξέτασαν μάρτυρα από την πλευρά τους), από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, εκτιμώμενα τόσο για άμεση απόδειξη, όσο και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 σε συνδυασμό με τα άρθρα 395 και 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ), χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των κατωτέρω εγγράφων να προσδίδει σε αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα υπόλοιπα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική μνεία για το καθένα, που λαμβάνονται υπόψη όλα ανεξαιρέτως και συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της ένδικης διαφοράς

(ΜΕφΘεσ 545/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται οι εκτυπώσεις μηνυμάτων (μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) που απέστειλαν οι ενάγοντες προς τον εναγόμενο, διότι ακόμη και χωρίς την τήρηση της διαδικασίας άρσης απορρήτου που προβλέπεται στο Π.Δ. 47/2005, τα μηνύματα μεταξύ των διαδίκων θα πρέπει να αντιμετωπιστούν όπως οι επιστολές, αφού σε αμφότερες τις μορφές αυτού του είδους της επικοινωνίας συνυπάρχουν τα στοιχεία της αποτυπωμένης σε αναγνώσιμη μορφή επικοινωνίας από απόσταση, με συνέπεια να μην προσβάλλονται τα δικαιώματα της ελεύθερης επικοινωνίας και του απορρήτου, όταν προσκομίζονται από τους ίδιους τους αντίδικους και συνάμα συνομιλούντες μέσω μηνυμάτων στο πλαίσιο δικαστικής μεταξύ τους διένεξης (ΜΕφΠειρ 529/2021, ΜΕφΠειρ 28/2021, ΜΕφΑιγ 39/2021, ΜΕφΠειρ 576/2020, ΜΕφΠειρ 55/2020, ΜΠρΘεσ 317/2022, ΜΠρΘεσ 915/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη κατ' άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες αποτελούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχουν συσταθεί νομίμως, ο πρώτος με τη μορφή αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και η δεύτερη με τη μορφή αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας. Συγκεκριμένα, ο πρώτος των εναγόντων αποτελεί τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων των Ελλήνων ηθοποιών. Η δεύτερη των εναγόντων αποτελεί τον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, των τραγουδιστών-ερμηνευτών και των μουσικών και μέλη της είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Η' ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», την οποία έχουν συστήσει οι εταιρίες παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ-οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες τραγουδιστές-ερμηνευτές και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν

συστήσει οι Έλληνες μουσικοί. Σύμφωνα με τη μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες με αριθμό πρωτοκόλλου 61370/03-04-2024 Βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο πρώτος ενάγων λειτουργεί νομίμως δυνάμει της με αριθμό 11085/05-12-1997 απόφασης του Υπουργείου Πολιτισμού με την οποία εγκρίθηκε η λειτουργία του (Φ.Ε.Κ. 1164 Β' 30-12-1997), καθώς και της με αριθμό ΥΠΠΟΑ/ΓΔΣΠ/ΔΕΠΠ/ΤΓΒΨΠ/167625/4185/1512/402/11-10-2016 απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού (Φ.Ε.Κ. 3510 Β' 01-11-2016) με την οποία χορηγήθηκε η επέκτασή της και συμπληρώθηκε η ως άνω άδεια λειτουργίας του, ενώ από την επίσης μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες με ημερομηνία 14-02-2019 Βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας, αποδεικνύεται ότι έχει προσκομίσει εμπροθέσμως (ήτοι τη 19η-01-2018) στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας το τροποποιημένο, με βάση τον Ν. 4481/2017, καταστατικό του. Σύμφωνα επίσης με τη μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες με ημερομηνία 15-02-2019 Βεβαίωση του ιδίου ως άνω Οργανισμού, η δεύτερη ενάγουσα λειτουργεί νομίμως δυνάμει της με αριθμό ΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043 απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού με την οποία εγκρίθηκε η λειτουργία της (ΦΕΚ 3245 Β' 30-12-2011), ενώ επίσης βεβαιώνεται ότι έχει προσκομίσει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας το τροποποιημένο, με βάση τον Ν. 4481/2017, καταστατικό της. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 1 του μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενου από τους ενάγοντες τροποποιημένου καταστατικού της δεύτερης ενάγουσας, το οποίο κατατέθηκε την 22α-01-2018 και καταχωρήθηκε στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με Αριθμό Μητρώου Α.Μ. 481529 και Αριθμό Κατάθεσης 28/2018, η διάρκεια λειτουργίας της συμφωνήθηκε έως και την 28η-09-2024, με πρόβλεψη αυτοδίκαιης παράτασης για δέκα έτη. Μετά ταύτα, όπως ρητώς αναφέρεται και στις δύο ως άνω από 14-02-2019 και 15-02-2019 βεβαιώσεις του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας, οι ενάγοντες οργανισμοί έχουν συμμορφωθεί με τη διάταξη του άρθρου 53 παρ. 1 Ν. 4481/2017 και λειτουργούν νομίμως. Σύμφωνα, επίσης, με την ως άνω με αριθμό πρωτοκόλλου 61370/03-04-2024 Βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας και τις μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες με αριθμούς πρωτοκόλλου 8800/05-11-2017 και 30508/23-11-2017 Βεβαιώσεις του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο πρώτος ενάγων καθώς και τα μέλη της δεύτερης ενάγουσας είναι οι μόνοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των αντίστοιχων κατηγοριών δικαιούχων

στους οποίους είχε χορηγηθεί από το Υπουργείο Πολιτισμού η έγκριση λειτουργίας του άρθρου 54 παρ. 4 ν. 2121/1993, ενώ δεν έχει χορηγηθεί έγκριση λειτουργίας σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της ίδιας κατηγορίας βάσει του ισχύοντος άρθρου 4 του ν. 4481/2017. Μετά την ίδρυση και λειτουργία της δεύτερης ενάγουσας, όπως αποδεικνύεται και από την προαναφερομένη με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού περί έγκρισης σύστασης και λειτουργίας αυτής, οι εξουσίες των εταίρων-μελών της δεύτερης ενάγουσας, αναφορικά με τη διαχείριση και είσπραξη του δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, ανεστάλησαν για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας αυτής (δεύτερης ενάγουσας). Επομένως, η δεύτερη ενάγουσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναφορικά με την κατηγορία των δικαιούχων που εκπροσωπεί, ο οποίος διαχειρίζεται και εισπράττει το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, η δε εξουσία του αυτή καταλαμβάνει και τη διαχείριση αξιώσεων εύλογης και ενιαίας αμοιβής που γεννήθηκαν προ της ιδρύσεώς του (άρθρο 49 παρ. 7 Ν. 2121/1993, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν. 3905/2010, σε συνδυασμό με τις διατάξεις της προαναφερομένης εγκριτικής απόφασης της λειτουργίας της δεύτερης ενάγουσας). Όπως αποδεικνύεται από τους ενσωματωμένους στο κείμενο της υπό κρίση αγωγής καταλόγους των μελών των εναγόντων, ο αριθμός αυτών είναι πολύ μεγάλος και ικανός ώστε να θεωρηθεί ότι οι ενάγοντες αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες, σύμφωνα, άλλωστε, και με τις ως άνω βεβαιώσεις του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Εξάλλου, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω δικαιούχων έχουν συνάψει, με αντίστοιχους προς αυτούς, αλλοδαπούς οργανισμούς, που ενδεικτικά αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Επομένως, τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες, νομιμοποιούμενοι στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους, στα οποία

περιλαμβάνονται και η κατάρτιση συμβάσεων, καθώς και ο καθορισμός αμοιβολογίου ή, σε περίπτωση διαφωνίας, ο δικαστικός καθορισμός της εύλογης αμοιβής των μελών τους. Στα πλαίσιο των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι ως άνω οργανισμοί κατήρτισαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο αυτοί γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες πανελλαδικής κυκλοφορίας την 24η-04-2003 (βλ. τα φωτοτυπικά αντίγραφα των σελίδων των εφημερίδων «Ριζοσπάστης», «Η Αυγή» και «Η Ναυτεμπορική», τα οποία οι ενάγοντες προσκομίζουν μετ' επικλήσεως) και το οποίο προβλέπει ως αμοιβή (οικονομικό αντάλλαγμα) για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τα ξενοδοχεία τριών (3) αστέρων ποσού 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ανά ημέρα. Το αμοιβολόγιο αυτό δεν μεταβλήθηκε μετά την ισχύ του ν. 4481/2017, όπως εμφανίζεται αναρτημένο τόσο στην ιστοσελίδα των εναγόντων όσο και στην ιστοσελίδα του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Εξάλλου, τη 15η-11-2011 ο πρώτος ενάγων και τα μέλη της δεύτερης ενάγουσας αφενός και το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος (Ξ.Ε.Ε.) αφετέρου κατήρτισαν κατ' άρθρο 56 παρ. 3 εδ. τελ. ν. 2121/1993 συμφωνία («Μνημόνιο Συμφωνίας»), που ρυθμίζει την αμοιβή, την οποία καταβάλλουν οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, μέλη του τελευταίου, στους οργανισμούς αυτούς για την παρουσίαση έργων του ρεπερτορίου του στο κοινό για το χρονικό διάστημα από την 01η-01-2011 και εφεξής (βλ. αυτό μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενο από τους ενάγοντες). Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον όρο II.1.2. περ. γ' του «Μνημονίου Συμφωνίας» η καταβλητέα στους ενάγοντες αμοιβή ορίζεται για κάθε δωμάτιο ξενοδοχείου τριών αστέρων στο ποσό των 9,33 ευρώ ετησίως, εάν το ξενοδοχείο λειτουργεί 12 μήνες τον χρόνο και στο ποσό των 5,60 ευρώ ετησίως, εάν λειτουργεί έως έξι μήνες τον χρόνο. Επίσης, ορίστηκε ένα εύλογο χρονικό διάστημα, για την προσχώρηση κάθε ενδιαφερομένου σε αυτήν, ενώ συνομολογήθηκε ρητώς ότι, για όσα μέλη του Ξ.Ε.Ε. δεν προσχωρήσουν στο «μνημόνιο», θα ισχύει το αμοιβολόγιο, που έχει δημοσιευθεί από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Μάλιστα, σύμφωνα με τον όρο IV.3 το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος αναλαμβάνει να ενημερώσει σχετικώς τις αντιπροσωπευτικές ξενοδοχειακές ενώσεις της Χώρας και να συστήσει προς το σύνολο των μελών του να υιοθετήσουν και να προσχωρήσουν στο «Μνημόνιο Συμφωνίας». Περαιτέρω, αποδεικνύεται, ότι ο εναγόμενος, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα μεταξύ των ετών 2011 έως 2023 διατηρούσε το ξενοδοχείο με τον

διακριτικό τίτλο [redacted] που βρίσκεται στον [redacted] της Περιφερειακής Ενότητας [redacted] το οποίο λειτουργεί όλο το έτος και ανήκει στην κατηγορία των τριών αστέρων. Ο εναγόμενος προς απόκρουση της ένδικης αγωγής ισχυρίζεται ότι η πραγματική λειτουργία του ξενοδοχείου είναι εξάμηνη και ίδια καλοκαιρινή. Ο ως άνω όμως ισχυρισμός του εναγομένου τυγχάνει απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος και τούτο διότι όπως αποδεικνύεται από τις μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες εκτυπώσεις της σελίδας του ξενοδοχείου του εναγομένου από τον ιστότοπο του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος σε διάφορα χρονικά διαστήματα (π.χ. 04η-04-2025, 14η-05-2024, 28η-09-2020, 20η-05-2020, 27η-12-2011) αλλά και από τον ιστότοπο αυτού, αυτό λειτουργεί όλο τον χρόνο. Η κρίση του Δικαστηρίου περί λειτουργίας του ξενοδοχείου όλο το έτος ενισχύεται και από τις αντιφάσεις στις οποίες υποπίπτει ο εναγόμενος, ο οποίος ενώ στις προτάσεις του αναφέρεται σε εξάμηνη λειτουργία του ξενοδοχείου, στην προσθήκη- αντίκρουσή του αναφέρει πως η λειτουργία της επιχείρησής του δεν ξεπερνά επ' ουδενί τους τέσσερις μήνες, την ίδια στιγμή που ο μάρτυράς του, εξεταζόμενος στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, ερωτηθείς από τον διευθύνοντα τη συζήτηση «Καταρχήν το ξενοδοχείο λειτουργεί όλο τον χρόνο; καταθέτει ότι «Ανοίγει θεωρητικά πέντε μήνες τον χρόνο και αν δουλεύει τέσσερις μετά βίας είναι ζήτημα», εν συνεχεία καταθέτει «Μετά βίας τρεις μήνες» και ερωτηθείς από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του εναγομένου «Άρα εσείς μας λέτε λοιπόν ότι περί το τρίμηνο είναι η κανονική δραστηριότητα του ξενοδοχείου» απαντά «Ναι», ενώ τέλος ερωτηθείς από τον διευθύνοντα τη συζήτηση «Αν έρθει κάποιος τον Νοέμβριο, δεν υπάρχει δυνατότητα να μείνει στο ξενοδοχείο; απάντησε «Θεωρώ πως όχι», ήτοι στο τελευταίο ερώτημα δεν απάντησε με βεβαιότητα, κάτι που συνεπάγεται ότι το ξενοδοχείο λειτουργεί τον μήνα Νοέμβριο, ενώ άλλοτε καταθέτει ότι το ξενοδοχείο λειτουργεί τέσσερις μήνες και άλλοτε τρεις. Αποδεικνύεται επίσης ότι στα δωμάτια του ξενοδοχείου του εναγομένου είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεόρασης, μέσω των οποίων παρέχεται στους πελάτες του η δυνατότητα διαρκούς πρόσβασης στα προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της ελληνικής επικράτειας (κρατικών και ιδιωτικών). Συγκεκριμένα, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα των ετών 2011 έως και 2023 στα δωμάτια του ξενοδοχείου ήταν τοποθετημένες συσκευές τηλεόρασης, διά των οποίων πραγματοποιούνταν, ανελλιπώς, δημόσια παρουσίαση (εκτέλεση) έργων (τηλεοπτικών προγραμμάτων), που ανήκουν στο ρεπερτόριο των δικαιούχων μελών των εναγόντων. Εξάλλου, όπως

αποδεικνύεται από τις προσκομιζόμενες με επίκληση από τους ενάγοντες εκτυπώσεις της ιστοσελίδας του ξενοδοχείου του εναγομένου, για την ανωτέρω παροχή γίνεται ρητή αναφορά μεταξύ των επιμέρους προσφερόμενων από το ξενοδοχείο, με παράθεση σχετικών φωτογραφιών από τα δωμάτια του ξενοδοχείου, όπου εμφανίζονται οι συσκευές τηλεόρασης, καθιστώντας, με αυτόν τον τρόπο, το προσφερόμενο προϊόν περισσότερο ελκυστικό στους (υποψήφιους) πελάτες. Στην προκείμενη δε περίπτωση, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής, και δη για χρήση τηλεοπτικής μετάδοσης για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό και όχι από το κοινό το οποίο συγκροτούν οι άμεσοι μόνο χρήστες, ήτοι οι κάτοχοι τηλεοπτικών δεκτών που λαμβάνουν τις εκπομπές μεμονωμένως ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Αντιθέτως, δεν αποδείχθηκε ότι στα δωμάτια του ξενοδοχείου λειτουργούν ή υπάρχουν εγκατεστημένα, εκτός από τηλεοπτικές συσκευές, και ραδιόφωνα, όπως αβασίμως ισχυρίζονται οι ενάγοντες, σε κάθε περίπτωση, όμως, μουσική και τραγούδι προβάλλονταν και από την τηλεόραση και, συνεπώς, οι πελάτες του ξενοδοχείου του εναγομένου είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν τα αντίστοιχα έργα μέσω αυτής. Συνεπώς, υφίσταται δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών τους που λάμβανε χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου του εναγομένου. Εξάλλου, ο, κατά τα ανωτέρω, τρόπος χρήσης των έργων των μελών των εναγόντων από τον εναγόμενο είχε δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της ξενοδοχειακής επιχείρησης, ενόψει, δε, της φύσης και των συνθηκών της από μέρους του εκμετάλλευσης των προστατευόμενων έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου, στη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993 και του άρθρου 22 παρ. 2 του ν. 4481/2017, τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνταν από τη δραστηριότητα του εναγομένου και προήλθαν από την εκμετάλλευση των εν λόγω έργων. Ακολούθως, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει ο εναγόμενος πρέπει να καθορισθεί σε ορισμένο ποσό, κατ' έτος, για το χρονικό διάστημα που λειτουργεί, το οποίο θα πρέπει να είναι ενιαίο για τους ενάγοντες και εύλογο. Σημειωτέον ότι ο εναγόμενος ουδέποτε επέδειξε ενδιαφέρον να προσχωρήσει στην ως άνω «Συμφωνία

-Μνημόνιο», παρά τις επανειλημμένες, προς τούτο, έγγραφες οχλήσεις των εναγόντων (βλ. τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τους ενάγοντες από 27-12-2011, 25-09-2017, 21-01-2019 και 01-02-2019 ηλεκτρονικά μηνύματα προς τον εναγόμενο). Επίσης, αποδεικνύεται ότι η περιοχή, στην οποία βρίσκεται η εν λόγω ξενοδοχειακή επιχείρηση, παρουσιάζει ικανοποιητική κίνηση πελατών καθόλη τη διάρκεια του έτους, η οποία είναι ιδιαίτερος αυξημένη σε περιόδους εορτών και γενικά διακοπών, δοθέντος του γεγονότος ότι πρόκειται για πολύ γνωστό τουριστικό θέρετρο, οπότε, λαμβανομένων υπόψη και των διδαγμάτων της κοινής πείρας που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη κατ' άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ, και το ποσοστό πληρότητας του ξενοδοχείου του εναγομένου είναι πολύ ικανοποιητικό, με πελάτες ημεδαπούς και αλλοδαπούς, που επισκέπτονται την ευρύτερη περιοχή της Πιερίας για λόγους αναψυχής. Συνεκτιμώντας τα ανωτέρω και λαμβάνοντας, περαιτέρω, υπόψη την αξία της χρήσης των εν λόγω δικαιωμάτων στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, τη φύση και την έκταση της χρήσης, την οικονομική αξία των υπηρεσιών που παρέχουν οι ενάγοντες ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, το μέγεθος της επιχείρησης του εναγομένου και δη την κατηγορία στην οποία ανήκει, τον αριθμό των δωματίων, την πληρότητα αυτών και τη συνεχή λειτουργία αυτής καθ' όλη τη διάρκεια του ημερολογιακού έτους, σε συνδυασμό με τις συμβατικώς καθοριζόμενες τιμές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων, για παρόμοιες περιπτώσεις, ήτοι το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλουν ξενοδοχεία σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης από τους πελάτες τους έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. ιδίως την προαναφερόμενη συμφωνία- μνημόνιο), το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες δικαστικές αποφάσεις για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας ως πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία (βλ. ιδίως την προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες νομολογία), καθώς και το αμοιβολόγιο που δημοσίευσαν οι ενάγοντες, το οποίο ναι μεν δεν είναι δεσμευτικό για το Δικαστήριο, μπορεί όμως να αποτελέσει τη βάση της κρίσης του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο, πρέπει να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης αμοιβής στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά ημέρα ανά δωμάτιο, δηλαδή συνολικά στο ποσό των (0,10 ευρώ X 30 δωμάτια X 365 ημέρες)= 1.095,00 ευρώ ετησίως και για όλο το επίδικο χρονικό διάστημά από την 01η-01-2011 έως την 31η-12-2023 στο συνολικό ποσό των (1.095,00 ευρώ X 13 έτη)= 14.235,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, υπολογιζόμενου με βάση το ποσοστό του φόρου αυτού που θα ισχύει κατά τον χρόνο

καταβολής της αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών. Στο ποσό αυτό, εξάλλου, καθορίστηκε προσωρινώς η ενιαία και εύλογη αμοιβή που οφείλει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για την ένδικη αιτία και δυνάμει της μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενης από τους ενάγοντες με αριθμό 349/2020 απόφασης αυτού του Δικαστηρίου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων), κατόπιν της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 309/119/2020 αίτησης που άσκησαν οι ενάγοντες κατά του εναγομένου. Η οριστική αυτή αμοιβή κρίνεται ως εύλογη και ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των εναγόντων να εισπράττουν αμοιβή, λόγω της δημόσιας εκτέλεσης των προστατευόμενων από αυτούς έργων, μέσω των τηλεοράσεων, που είναι εγκατεστημένες στα δωμάτια του ξενοδοχείου του εναγομένου, καθώς και του συμφέροντος του τελευταίου να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ανωτέρω έργων, υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του ως άνω ποσού μεταξύ αφενός των ηθοποιών και αφετέρου των παραγωγών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και μουσικών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, οι οποίοι εκπροσωπούνται από τον πρώτο των εναγόντων και 50% για τους παραγωγούς, τραγουδιστές -ερμηνευτές και μουσικούς που εκπροσωπούνται από τη δεύτερη των εναγόντων. Ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι η ως άνω χρέωση των εναγόντων είναι ιδιαίτερα υψηλή, σκληρή και άδικη. Όμως ο προρρηθείς ισχυρισμός του είναι απορριπτέος ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος και τούτο διότι ο ίδιος δεν μερίμνησε, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις των εναγόντων προς αυτόν, να προσχωρήσει στο από 15-11-2011 «Μνημόνιο Συμφωνίας» που καταρτίστηκε ανάμεσα στον πρώτο ενάγοντα και τα μέλη της δεύτερης ενάγουσας αφενός και στο Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος (Ξ.Ε.Ε.) αφετέρου, σύμφωνα με το οποίο η αμοιβή που θα κατέβαλε στους ενάγοντες οριζόταν στο ποσό των 9,33 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο ξενοδοχείου τριών αστέρων που λειτουργεί 12 μήνες το χρόνο, και όχι στο ποσό των 36,50 ευρώ για κάθε δωμάτιο που υποχρεώνεται με την παρούσα απόφαση να καταβάλει, κατόπιν άσκησης της υπό κρίση αγωγής, με βάση το αμοιβολόγιο που δημοσίευσαν οι ενάγοντες. Μάλιστα, όπως αποδεικνύεται από το μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενο σε μετάφραση Γενικό Αμοιβολόγιο του αντίστοιχου Ισπανικού Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης AISGE, ήτοι μίας αντίστοιχης μεσογειακής χώρας με παρεμφερή τουρισμό, τα ποσά που προβλέπονται εκεί είναι πολύ μεγαλύτερα και συγκεκριμένα για τα ξενοδοχεία κατηγορίας 3 αστέρων ανά δωμάτιο

το ποσό ανέρχεται στα 0,90 ευρώ ημερησίως για τα έτη 2010-2012 και στο ποσό των 0,93 ευρώ ημερησίως για τα έτη 2013 και 2014.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή, εφόσον κρίθηκε ορισμένη και κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να γίνει δεκτή κατά την κύρια βάση της και ως ουσιαστικά βάσιμη και να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή που ο εναγόμενος οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες για την ένδικη αιτία στο συνολικό ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων διακοσίων τριάντα πέντε (14.235,00) ευρώ [(0,10 ευρώ X 30 δωμάτια X 365 ημέρες) X 13 έτη= 1.095,00 ευρώ X 13 έτη] πλέον ΦΠΑ για το επίδικο χρονικό διάστημα (από την 01η-01-2011 έως την 31η-12-2023), επιμεριζόμενη μεταξύ των εναγόντων με τον ανωτέρω τρόπο, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας. Περαιτέρω, πρέπει να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της ως άνω αίτησης ασφαλιστικών μέτρων για τα έτη 2011 έως 2020, ήτοι από τη 13η-03-2020 (δοθέντος του γεγονότος ότι από την επισκόπηση της με αριθμό 349/2020 απόφασης αυτού του Δικαστηρίου- Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων- και συγκεκριμένα από τη δεύτερη σελίδα αυτής αποδεικνύεται ότι η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 309/119/2020 αίτηση που άσκησαν οι ενάγοντες κατά του εναγομένου επιδόθηκε σε αυτόν δυνάμει της με αριθμό 5772ΣΤ/12-03-2020 Έκθεσης Επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Κατερίνης και από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής, ήτοι από την 23η-05-2024, για τα έτη 2021 έως 2023, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο της καταβολής της εν λόγω αμοιβής και της έκδοσης των οικείων παραστατικών. Η εξέταση της επικουρικής βάσης (του αδικαιολόγητου πλουτισμού) παρέλκει και τούτο διότι το Δικαστήριο δικαιούται να δικάσει τις επικουρικά προβαλλόμενες βάσεις ή αιτήματα της αγωγής, μετά την απόρριψη της προηγούμενης βάσης ή αιτήματος και εν προκειμένω το Δικαστήριο έκανε δεκτή την κύρια βάση της αγωγής. Επίσης, πρέπει να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινώς εκτελεστή για μέρος του επιδικασθέντος ποσού, όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό, διότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, αφού η καθυστέρηση καταβολής των επιδικαζόμενων ποσών μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στα μέλη των εναγόντων, ήτοι στους δικαιούχους του συγγενικού δικαιώματος για το οποίο επιδικάζονται τα ανωτέρω ποσά ως εύλογη αμοιβή, ενόψει και της παλαιότητας των

οφειλών (άρθρα 907 και 908 παρ. 1 περ. γ' ΚΠολΔ). Τέλος, ο εναγόμενος πρέπει να καταδικασθεί στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατόπιν νόμιμου σχετικού αιτήματός τους, λόγω της ήττας του (άρθρα 63B του ν. 2121/1993, 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ, οριστικά, την ενιαία και εύλογη αμοιβή, που οφείλει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες, για την εκ μέρους του δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους στο ξενοδοχείο του με τον διακριτικό τίτλο «ΔΙΑΣ» που βρίσκεται στον [redacted] της Περιφερειακής Ενότητας [redacted] κατά το χρονικό διάστημα των από την 01η-01-2011 έως την 31η-12-2023, στο ποσό των χιλίων ενενήντα πέντε (1.095,00) ευρώ για έκαστο έτος και συνολικά στο ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων διακοσίων τριάντα πέντε (14.235,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο καταβολής της εν λόγω αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα ενιαία και εύλογη αμοιβή επιμερίζεται σε ποσοστό 50% υπέρ του πρώτου των εναγόντων και σε ποσοστό 50% υπέρ της δεύτερης των εναγόντων.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες, κατά την αναφερόμενη στην αμέσως προηγούμενη διάταξη αναλογία, το ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων διακοσίων τριάντα πέντε (14.235,00) ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αναφερόμενης στο σκεπτικό αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, ήτοι από τη 13η-03-2020, για την αμοιβή που αφορά στα έτη

2011 έως 2020 και από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής, ήτοι από την 23η-05-2024, για την αμοιβή που αφορά στα έτη 2021 έως 2023, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο καταβολής της εν λόγω αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινώς εκτελεστή ως προς την αμέσως προηγούμενη καταψηφιστική της διάταξη για το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων (4.000,00) ευρώ μετά των αναλογούντων σε αυτό τόκων.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εναγομένου τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Κατερίνη την 7η Αυγούστου 2025 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του στο ακροατήριό του χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ